

متن پرسش

سلام. حضرت امیر در نهج البلاغه می فرمایند:.... و کمال الاخلاص له، نفی الصفات عنه... آیا منظور از این حرف نفی جدایی صفت از ذات است؟ یا واقعا موصوف کردن خداوند به هر صفتی اشتباه است؟ اینکه مثلا شما مهربان هستید و طبق درکی که از مهربانی دارید آن را به خداوند نسبت بدهید و بگویید جنس مهربانی خدا هم همین است درست است؟ آیا این ما نیستیم که برای خداوند صفت درست می کنیم؟ این تقسیم از جانب ماست؟

متن پاسخ

- باسمه تعالی: سلام علیکم: از آنجایی که صفات حضرت حق عین ذات اوست پس هرگز نباید یک خدا تصور کرد و مجموعه‌ای صفات، بلکه او را همان حیّ مطلق و علیم مطلق دید و از این جهت حضرت متذکر می‌شوند کمال اخلاص آن است که او را یک حقیقت بیابی که همه‌ی صفات را دارد ولی هیچ کدام از صفات هم در مقابل ذات نیست بلکه وحدتی است که عین کثرت است. همه‌ی کمالات از جمله رؤف بودن از آن خدا است و ما به او این صفت را نداده‌ایم ولی سخن علی «علیه السلام» آن است که در سطحی بالاتر متوجه وحدت حضرت حق باشیم، وحدتی که صفات او را از یگانگی خارج نمی‌کند. موفق باشید